

Sygn. akt V KZ 70/13

POSTANOWIENIE

Dnia 22 października 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Gierszon

w sprawie z wniosku **A. P.** o wznowienie postępowania
w sprawie II K .../09 Sądu Rejonowego w B., zakończonego wyrokiem Sądu
Okręgowego w K. z dnia 31 stycznia 2011 r.,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu
w dniu 22 października 2013 r.,
zażalenia wnioskodawcy - skazanego A. P. na zarządzenie Przewodniczącego II
Wydziału Karnego Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 26 sierpnia 2013 r.
o odmowie przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania

p o s t a n o w i ł

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym zarządzeniem z dnia 26 sierpnia 2013 r. Przewodniczący II Wydziału Karnego Sądu Apelacyjnego odmówił przyjęcia sporządzonego przez skazanego A. P. wniosku o wznowienie postępowania - w powyżej wskazanej sprawie - z uwagi na to, iż wniosek ten nie spełnia warunków formalnych jego dopuszczalności.

Zażalenie na to zarządzenie wniósł A. P.

Podniósł w nim, iż „ma świadków i niezbite dowody” na to, iż Sąd Rejonowy w B. niesłusznie go skazał, a teraz „nie chce się przyznać do winy”. Nadto dodał, iż nie mógł skontaktować się z adwokatem, który to adwokat także nie „podbił” sporządzonego przez niego osobiście wniosku o wznowienie postępowania.

W dniu 27 września 2013 r. do Sądu Najwyższego wpłynęło pismo A. P. z dnia 18 września 2013 r. w którym domagał się on „ponownego przeanalizowania jego sprawy i przyjęcia jego wniosku”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie jest bezzasadne, i to w stopniu oczywistym.

Przed wszystkim odnotować należy, że przedmiotem kontroli w niniejszym postępowaniu odwoławczym nie jest dokonanie oceny rzetelności i prawidłowości przeprowadzonego w sprawie II K .../09 przez Sąd Rejonowy w B. przeciwko skazanemu procesu, ale sprawdzenie zasadności zaskarżonego przez tegoż skazanego zarządzenia.

Dokonując więc – w takim zakresie – kontroli instancyjnej stwierdzić należy, że brak jest jakichkolwiek podstaw, do zakwestionowania poprawności tego zarządzenia. Zapadło ono bowiem w oparciu o obowiązujące przepisy karnej ustawy procesowej, których przestrzeganie było obowiązkiem organu procesowego, który to zarządzenie wydał.

Jeden z tych przepisów, to jest art. 545 § 2 k.p.k., wprowadza tzw. przymus adwokacko-radcowski dla sporządzenia i podpisania wniosku o wznowienie postępowania.

Oznacza to, że tylko wniosek respektujący ten wymóg (a więc sporządzony i podpisany przez adwokata lub radcę prawnego) może być przyjęty do merytorycznego rozpoznania.

W tej sytuacji, skoro sporządzony przez A. P. wniosek o wznowienie postępowania wymogu tego nie spełnia, to należało – w oparciu o przywołane w zaskarżonym zarządzeniu przepisy prawa procesowego – odmówić jego przyjęcia, co też tymże zarządzeniem uczyniono.

Tym bardziej było to konieczne w sytuacji w której skazany był wezwany do usunięcia wspomnianego braku formalnego wniosku pod rygorem odmowy przyjęcia wniosku (k. 8 – 10), ale w zakreślonym terminie braku tego nie usunął i nie przedłożył wniosku o wznowienie postępowania sporządzonego i podpisanego przez adwokata lub radcę prawnego.

Zawarte w zażaleniu uwagi dotyczące wyznaczonego skazanemu obrońcy z urzędu są bezprzedmiotowe, bowiem w niniejszej sprawie taki obrońca nie był mu wyznaczony, i on sam o jego wyznaczenie nie wnosił.

Z tych względów nie znajdując żadnych powodów do zakwestionowania zasadności zaskarżonego zarządzenia – postanowiono jak wyżej.